

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.550 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de bevelen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Armeense nationaliteit, verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 25 november 2007.

Op 26 november 2007 verklaren verzoekers zich vluchteling.

Op 14 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers wordt geweigerd.

Op 31 oktober 2008 stellen verzoekers tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 21.575 van 19 januari 2009 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Op 20 februari 2009 stellen verzoekers tegen dit arrest van de Raad cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 30 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de identieke motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 19/01/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

** Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van de bevelen niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekers.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 14 oktober 2008 de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers heeft geweigerd. Tegen deze beslissing gingen verzoekers in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 21.575 van 19 januari 2009 eveneens oordeelde dat aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden geweigerd.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet als vluchteling zijn erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen, een bevel

te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan verzoekers dus geen nut opleveren.

De exceptie van verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3.2.1. Verzoekers zijn in het verzoekschrift de mening toegedaan dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd nu het cassatieberoep ingesteld op 20 februari 2009 bij de Raad van State tegen de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 21.575 van 19 januari 2009, nog steeds hangende is. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat zij de kans moeten krijgen om het resultaat van die procedure af te wachten. Tevens stellen verzoekers dat de bestreden bevelen een schending uitmaken van de artikelen 19 en 22 van de Wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Verzoekers stellen dat zij op 30 januari 2009 nog steeds het recht hadden om een cassatieberoep in te stellen en dat verwerende partij bijgevolg redelijkerwijs diende af te wachten of verzoekers al dan niet een cassatieberoep instelden. Bovendien wijzen verzoekers erop dat uitdrukkelijk werd voorzien in de rechtspleging voor de Raad van State dat verzoekende partij kan worden opgeroepen en gehoord. Hierbij verwijzen verzoekers ook naar diverse bepalingen in het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State, met name naar artikel 18, §1 en verder, waar verzoekende partij ook kan vragen om "gehoord te worden". Verzoekers stellen dat dit recht hen wordt ontnomen wanneer zij verplicht zouden worden om het Belgisch grondgebied te verlaten alvorens de Raad van State een eindarrest heeft geveld.

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat een procedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft en dat verzoekers van het grondgebied kunnen worden verwijderd. Verwerende partij wijst erop dat de procedure voor de Raad van State schriftelijk verloopt en dat verzoekers zich te allen tijde kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsman. Verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de minister dan ook geenszins diende te motiveren nopens het cassatieberoep van verzoekers hangende voor de Raad van State. Verwerende partij wijst erop dat de bestreden bevelen de noodzakelijk en wettelijke resultante zijn van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers werd geweigerd.

3.2.3. De Raad herinnert er voorafgaand aan dat bestuurshandelingen waartegen een beroep bij de Raad van State worden ingesteld, dwingende kracht hebben en tenzij de wetgeving (op de Raad van State) zulks uitdrukkelijk bepaalt, schorst de indiening van een vordering bij de Raad van State de gevolgen van deze beslissingen niet. Het door verzoekers voor de Raad van State ingeleid beroep tegen de voornoemde weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet, zodat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan of vooraleer zij dit beroep hadden ingediend.

Voorts wijst de Raad er op dat de proceduregang voor de Raad van State – die in essentie schriftelijk is – niet inhoudt dat verzoekers persoonlijk aanwezig moeten zijn bij de voortgang en terechtzitting, zodat niets belet dat de thans door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde procedurele rechten vanuit het buitenland kunnen worden gevrijwaard (zie ook RvS 25 maart 2004, nr. 129.727). Verzoekers kunnen zich ter terechtzitting immers laten vertegenwoordigen door hun raadsman.

Bijgevolg was verwerende partij, gelet op de gebonden bevoegdheid in het kader van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gehouden tot

het nemen van de bestreden beslissingen. Verwerende partij diende dus geen rekening houden met het door verzoekers ingesteld beroep bij de Raad van State.

Een schending van de artikelen 19 en 22 van de Wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, noch van artikel 18, §1 en verder van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In de bestreden bevelen diende niet verwezen te worden naar het cassatieberoep voor de Raad van State omdat dit beroep, zoals reeds gesteld, geen schorsende werking heeft en omdat de gemachtigde van de minister, eens wordt vastgesteld dat de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toekent, niet anders kan dan toepassing te maken van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verwijzing in het bevel naar artikel 75, § 2 van voornoemd koninklijk besluit en naar het artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volstaat bijgevolg als motief.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld in punt 3.1. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.